

Afweer van de Mol met behulp van planten

Dirk Criel

Iedereen is het er over eens dat de Mol (*Talpa europaea*) geen echt schadelijk dier is en toch maakt men er verder duchtig jacht op. Dit omdat hij een mooi aangelegde tuin in enkele dagen tot een maanlandschap kan omtoveren. Deze misprezen capaciteiten zijn het gevolg van zijn ondergrondse levenswijze.

De Mol is immers een typische insekteneter, die zijn voedsel bij voorkeur in losse, vochtige grond zoekt. Daar jaagt hij dan op allerlei insekten, wormen, larven, slakken. Hij zorgt ervoor dat hun aantallen beperkt blijven, zodat ze aan de plantengroei geen schade kunnen toebrengen. Men weze dus vooraf gewaarschuwd: wie de Mol uit zijn tuin verjaagt, zet meteen het licht op groen voor de schadelijke insekten!

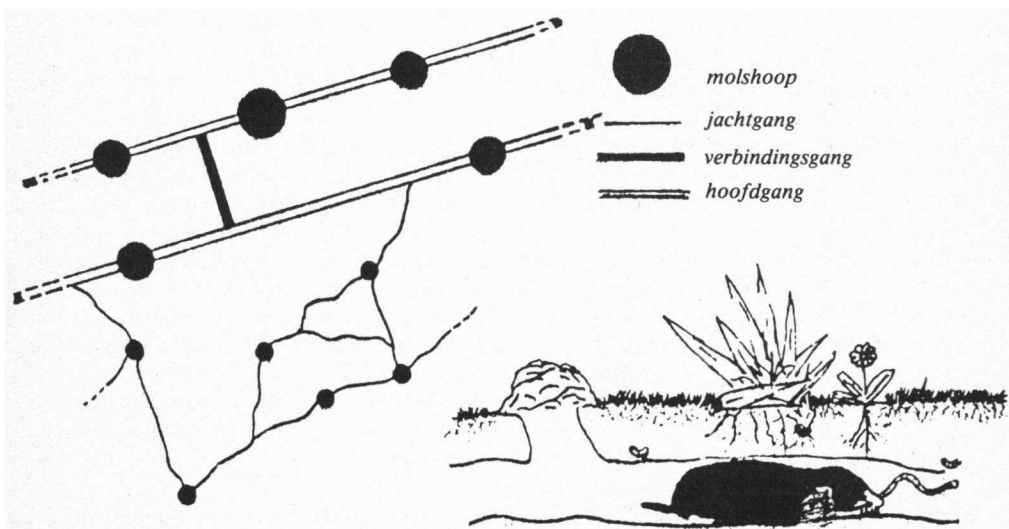
Eigenlijk zou hij door elke tuinder moeten gewaardeerd worden, ware het niet dat hij bij zijn dagelijkse jachttochten van een uitgebreid gangenstelsel moet gebruik maken (zie fig.).

De gangen van het jachtgebied worden dagelijks met een tien à vijftien meter lange gang verlengd. Om de drie à vier uur wandelt hij dan dit gebied af. Dit jachtgebied staat in verbinding met het woongebied, dat uit concentrisch lopende gangen bestaat, die op hun beurt met verbindingsgangen verbonden zijn. De Mol is weliswaar geen echte planteneter, doch bij het graven moet hij zich een weg door de plantenwortels banen. De schade die hij hierbij aanricht, is echter erg gering. Anders is het met de molshopen gesteld. Bij het graven hoopt de aarde zich op. De Mol graaft dan een gang naar boven en werkt de

overtollige aarde naar buiten. Zo krijgen wij dan de alom gevreesde molshoop. Vooral personen die van een smetteloos gazon houden, zitten dan met de handen in het haar.

Men gaat dan meteen zijn toevlucht zoeken in het gebruik van de mollenklem, van een giftig lokaas of van de vergassing. Sommigen willen het dier nog een kans geven en zullen het alleen trachten te verjagen door in zijn tunnels bepaalde scheikundige producten zoals ciumcarbide, chloorkalk of naftaleen te leggen of door er vloeistoffen als formol, petroleum, Roxion 10 of Kornitol in te gieten. Met de Mol verdwijnt dan meteen voorgoed het mooie grasperk.

Geen enkel van de hier aangehaalde methoden is werkelijk afdoende. Meestal slaagt men er wel in het dier te doden of te verjagen, doch men schept daarbij een lege

ruimte. De voor de Mol geschikte biotoop blijft bestaan en zal spoedig door een andere Mol worden ingenomen. Men kan dus blijven Mollen doden en vangen. Nochtans bestaat er een zeer effectieve en eenvoudige methode om voorgoed van Mollen af te raken, namelijk het planten van bepaalde kruidensoorten. Het volstaat deze regelmatig over de gehele tuin te verdelen om een einde aan alle verwoestingen te stellen. De wortels en knollen van deze planten hebben een zeer sterke geur die Mollen en zelfs Woelratten niet kunnen verdragen. Deze planten misstaan geenszins in de tuin en dragen in het voorjaar allemaal kleurige bloemen.

Keizerskroon

Laten wij in het kort de voornaamste soorten voorstellen:

Keizerskroon (*Fritillaria imperialis rubra maxima* - *F.i. lutea*): is een knolplant. De stengel draagt een kroon van bloemen die in de vorm van klokjes onder de topbladeren hangen. De grote vlezige bollen moeten vroeg in de herfst geplant worden, wil men vanaf de volgende lente een goede bloei bekomen. Wordt vooral in alleenstaande groepen geplant. Bloeit omstreeks april-mei met gele, rode of oranje bloemen. Om de Mol op afstand te houden, volstaat het om de acht meter één knol te planten.

Wolfsmelk (*Euphorbia lathyris*): het is een kruidachtig, snel opschietend gewas, dat een hoogte van 1,5 meter kan bereiken. Het heeft verschillende zijvertakkingen waarop kleine trosjes bloemen groeien. Om Mollen uit de tuin te houden zijn zes tot tien planten per are nodig. Deze plant vraagt weinig aandacht. Opmerkelijk is dat de meeste mensen een andere (minder doeltreffende) soort *Euphorbia* in hun tuin hebben staan.

Wolfsmelk

Stinkend Nieskruid

Stinkend Nieskruid (*Helleborus*): is ook bekend onder de naam Kerstroos. Bloeit vroeg in de lente. In oktober uitplanten. De bloemkleur wisselt af van purperroze tot wit, met allerlei overgangen en spikkels van donkerder tint. Vraagt vrij veel zorg zodat ze niet boven de andere soorten te verkiezen is. Naast de drie besproken soorten bestaan nog enkele andere -minder effectieve- planten. Alle hebben ze gemeen dat ze mooie bloemen dragen en dat ze Mollen en Woelratten uit de tuin houden.

■ Dirk Criel, postbus 10, 9740 Gavere, België.